

РЕШЕНИЕ № 29

гр. София, 25 януари 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, Трето наказателно отделение в съдебно заседание на деветнадесети януари две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: САША РАДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕРОНИКА ИМОВА

2. КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ

със секретар **ЛИЛИЯ ГАВРИЛОВА**

при участието на прокурора **РУСКО КАРАГОГОВ**

изслуша докладваното от председателя (съдията) **САША РАДАНОВА**

наказателно дело под № 3072/2011 година

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Х. Ц.В. против решение № 380 от 18.X.2011 год. по внохд № 729/2011 год. на Софийския апелативен съд.

В жалбата си подсъдимият сочи допуснато от въззивния съд съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.348, ал.3, т.3 НПК, както и проявена явна несправедливост по отношение на наказанието. Иска отмяна на решението и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане, или изменяване на решението и прилагане института на условното осъждане.

В съдебно заседание В. и защитникът му поддържат жалбата, докато представителят на ВКПр иска оставяне на въззивното решение в сила.

Върховният касационен съд установи:

С присъда № 17 от 26.IX.2008 год. по нохд № 1611/2008 год. на Софийския градски съд, постановена след проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл.372, ал.4 НПК, Х. Цв.В. е признат за виновен в това, че за времето от 1.XII.2005 год. до 4.XII.2007 год. е присвоил от „ТРАМКАР“ЕАД-София 670 242,06 лева, връчени му в длъжностното му качество на изпълнителен директор на ощетеното дружество и присвояването е в големи размери, за което и на основание чл.202, ал.2, т.1 във вр. с чл.201 и чл.26, ал.1 НК е наказан при условията на чл.55, ал.1, т.1 НК с 2 години и 6 месеца лишаване от свобода, които да изтърпи при общ първоначален режим, както и да заплати на дружеството сума, равна на предмета на присвояването.

По жалба от защитника на В., образувана във внохд № 643/2009 год., състав на Софийския апелативен съд е изменил първоинстанционната присъда и е отложил изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от 5 години.

По протест на прокурор от Софийската апелативна прокуратура е образувано във ВКС нд № 32/2010 год. на второ н.о., с постановеното по което дело решение е отменено решението на апелативния съд и делото му е върнато за ново разглеждане поради неправилното прилагане на материалния закон с отлагането от изтърпяване наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода.

С решението си по внохд № 240/2010 год. Софийският апелативен съд отново е приложил условното осъждане.

Последвал е втори касационен протест, по който е било образувано нд № 393/2010 год. на ВКС, първо н.о. Въззивното решение на апелативния съд отново е било отменено на същото основание – неправилно прилагане на материалния закон, въздигнато като самостоятелно касационно основание по чл.348, ал.5, т.2 НПК – и делото повторно е било върнато на същия съд за ново разглеждане.

С трето решение, постановено по внохд № 649/2010 год., въззивният съд за пореден път е пренебрегнал указанията, дадени му от касационната инстанция по правилното прилагане на материалния закон и пак е изменил първоинстанционната присъда, отлагайки от изтърпяване наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода.

По третият касационен протест е било образувано нд № 817/2010 год. на ВКС, трето н.о., изходът от който е бил идентичен с този от първите две разглеждания на делото от касационната инстанция: решението, с което е изменена първоинстанционната присъда е било отменено и делото върнато на апелативния съд за ново разглеждане поради незаконосъобразното прилагане на условното осъждане.

Със сега обжалваното решение първоинстанционната присъда е потвърдена с посочване на затворническото заведение, където подсъдимият да изтърпи наказанието си – затворническо общезитие от открит тип.

Жалбата на Х.Ц.В. е неоснователна.

Не е допуснато процесуално нарушение по смисъла на чл.348, ал.3, т.3 НПК. Ако В. и/или защитникът му са имали каквото и да било съмнение, че въззивният състав е „предубеден или заинтересуван“ от изхода на делото, не е имало никаква пречка да изразят това си съмнение писмено или устно в проведеното на 13.X.2011 год. съдебно заседание, на което и двамата са присъствали. И тъй като не става въпрос за отвод на някое от конкретните основания по чл.29, ал.1 НПК, а за наличието на „други обстоятелства“-същият съдебен състав бил потвърдил присъда, с която В. е признат за виновен в умишлена безстопанственост-доводът не е от естество да доведе до целения резултат с отмяна на въззивното решение и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане.

Не е налице явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода, нито е неправилна преценката за необходимостта то да бъде изтърпяно. В предходните 3 решения на ВКС по цитираните дела са изложени повече от обстоятени съображения по този въпрос и това не налага тяхното повтаряне нито изцяло, нито дори частично. Впрочем само обстоятелството, че касационната инстанция трикратно е заемала една и съща позиция, прави излишен по-нататъшният коментар върху твърдяната в жалбата несправедливост.

С оглед на дотук изложеното и на основание чл.354, ал.1, т.1 НПК, ВКС в състав от трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 380 от 18.X.2011 год. по внохд № 729/2011 год. на Софийския апелативен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]

